

САРНЕНСЬКА ЦЕНТРАЛЬНА РАЙОННА БІБЛІОТЕКА

**Відділ інформаційних технологій та електронних ресурсів
Відділ обслуговування
Сектор інформаційно-бібліографічної роботи та електронних
каталогів методично-бібліографічного відділу**

Поезія та доля Надії Свищевської

**БІОБІБЛІОГРАФІЧНИЙ НАРИС
до 65-річчя від дня народження
НАДІЇ МИХАЙЛІВНИ СВИЩЕВСЬКОЇ**

Серія “ГОРДІСТЬ КРАЮ”

Сарни, 2013

Поезія та доля Надії Свищевської : біобібліографічний нарис до 65-річчя від дня народження Надії Михайлівни Свищевської / Сарненська центральна районна бібліотека; відділ інформаційних технологій та електронних ресурсів; відділ обслуговування; сектор інформаційно-бібліографічної роботи та електронних каталогів методично-бібліографічного відділу. — Сарни, 2013.— 24 с.— (Гордість краю).

Біобібліографічний нарис “Поезія та доля Надії Свищевської” підготовлений з нагоди 65-річчя від дня народження відомої на Сарненщині поетеси, члена Національної спілки журналістів України, автора шести поетичних збірок Надії Михайлівни Свищевської і продовжує серію краєзнавчих бібліографічних покажчиків “Гордість краю”.

Покажчик вміщує біографічний нарис про життєвий та творчий шлях поетеси, бібліографічний список її творів, публікацій в періодичних виданнях, джерела виявлення інформації.

У розділі “Фрагменти творчості” друкуються окремі ліричні твори авторки.

До покажчика включено публікації з періодичних видань за 1998 - 2013 рр., збірок творів та книги, наявні у фонді Сарненської центральної районної бібліотеки.

Адресується бібліотечним працівникам, вчителям, краєзнавцям, учням і студентам та всім тим, хто цікавиться літературою рідного краю.

Укладачі: Руслана Артемчук, Тетяна Лімонова

Редактор: Руслана Артемчук

Бібліографія: Діана Овчарук

Комп'ютерний набір та дизайн: Руслана Артемчук

Відповідальна за випуск: Наталія Мамонець

Надія Михайлівна Свищевська

Член Національної спілки журналістів України,
поетеса

*Лише в одному слові
Для мене ціла пісня,
Краса моєї мови,
Мелодія Полісся.*

Н. Свищевська

11 жовтня 1948 року у мальовничому селі Кураш Дубровицького району на Рівненщині в селянській родині народилася Надія Михайлівна Свищевська. Якщо вам доведеться мандрувати дорогами Полісся, обов'язково завітайте на Дубровиччину, у це невеличке село. Тут немає багато історичних пам'яток, не славиться воно видатними людьми, але зачарує Вас незрівнянною поліською природою: помилуєтесь луками і лугами, долинами, швидкоплинною Горинню, вербами та заростями верболозу, озером, що підходить до самого села і лісом, що притулився до крайніх хат.

Батьки Надії Михайлівни були простими сільськими людьми, юність обох обпалила війна. Батько Михайло Дмитрович воював на фронті, а перед тим був у рядах повстанців. Тяжко захворівши на тиф, змушений був лікуватися, а потім потрапив в ряди радянської армії. У 1947 році одружився з Мариною Семенівною.

Дитинство Надії було тяжке, батьки-колгоспники трудилися з ранку до вечора. З дитинства Надійка і сама привчалася до важкої праці. Ледь навчилася Надійка ходити, то вже мандрувала з мамою з ранньої весни до пізньої осені по колгоспному полю, де були відміряні ділянки: пололи, рвали, ставили, слали, збирали, грузили, терли, тріпали льон; сапали, пололи кукурудзу, картоплю, рвали і здавали буряки. І все робота, робота, робота...

Дідусь Семен постійно наголошував на тому, який це нелегкий колгоспний труд, і завжди хотів, щоб Надія з молодшою сестрою Женею мали вищу освіту: *“Учіться, дівчатка, здобуйте освіту, щоб ніхто не посмів з вас так знущатися, як з ваших батьків!”* Мріяв бачити їх вчителями або лікарями, бо й сам був грамотним - за Польщі був солтисом (старостою) у селі Соломіївка, а коли українці у пошуках кращої долі емігрували до Америки, то і дідусь Семен поїхав за океан. Та недовго прожив емігрант на чужині. Грудочка землі обпікала серце, а сусід додав ностальгії згадкою про родину і коли наближались передноворічні свята, то на Варвари залишили чужу землю українські селяни – односельці, бо ж ніде не печуть таких млинців і не варять вареників, як на рідному Поліссі у селі Соломіївці, що на Дубровиччині.

Дивовижна мрія – стати педагогом з’явилася у Надійки ще у першому класі, коли у село здалека приїхала її перша вчителька. Це вона, Римма Василівна, була найкращою вчителькою на землі. Це до неї можна було, пробираючись по снігу, потрапити в невеличку теплу хату, де та квартирувала, тут розв’язати задачу, яка дома не виходить, чи просто поспілкуватися. Ці зустрічі були благословенними, адже вони зародили мрію, якій не можна було зрадити ніколи. Бо ця мрія манила, давала сили, надії, бо ця мрія була самою долею, яка подарувала безкінечні зустрічі з дітьми, стала

високим покликанням, самою основою життя.

У рідному селі закінчила 9 класів, далі навчалася у Рафалівській школі-інтернаті, де Надійка була однією з перших учениць - активісток. Любила всіх і їй всі любили та поважали. Тут, в інтернаті і почала вперше віршувати Надія Михайлівна, вірші не збереглися, хоча на російській мові кілька рядочків запам'яталося. Про що вони? Судить самі:

*Шепчет ночка тиха, ясна
Сокровенное лишь мне,
Жизнь полна таинств прекрасных,
Сердце будто - бы в огне.*

Дитинство, дитинство... Про неповторний і чарівний дитячий світ із забавами та піснями напише Надія Михайлівна книгу «Квіти дивосилу» (2005 р.), де читач зможе поринути в неповторний диво - світ поліського краю, чарівної народної пісні.

Учні Кураської восьмирічної школи. Надія в першому ряду, третя праворуч.

Після закінчення одинадцятирічки романтика покликала Надію на республіканське комсомольське будівництво (тепер ВАТ «Рівнеазот») у м. Рівне. Працювала з такими дівчатами, як сама, а

ввечері сідала за книжки. Остаточоно вирішила: вона буде вчителькою. І через рік стала студенткою філологічного факультету Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка. Вчилась заочно і працювала вчителькою української мови в Острівській школі Володимирецького району. Пізніше працювала в Трипутнівській восьмирічній школі. Вийшла заміж, народила синів Олега, Сашка і Сергія.

Запропонували працювати на посаді директора школи у рідному селі Кураш. Та доля кликала далі. І Надія Михайлівна йде працювати заступником директора з виховної роботи у Сарненську СШ № 1 ім. Т.Г.Шевченка. Та покликання є покликання, і вчитель віддає перевагу не керуючій посаді, не заступнику директора, а простій вчительській роботі – навчанню рідної мови. Це її фах, це її посада, це її життя.

Написавши перший вірш, віддала до друку в редакцію Володимирецької районної газети. Поетичні рядки прокладають їй стежки до людей, які володіють творчими здібностями. Так, вперше зустрілась з Георгієм Борисовичем Александровичем, на той час головним редактором «Сарненських новин» - прискіпливим, вимогливим до поетичної рими. Поетеса завжди з особливою вдячністю згадує той час і радіє, що ця людина зустрілась на її творчому шляху. Компетентний, досвідчений, мудрий і поміркований - таким характеризує вона колегу, так, саме колегу, адже за сприяння Георгія Борисовича Надія Михайлівна стала членом Національної спілки журналістів України, бо крім поезій журналістка працювала і в царині прозових творів: невігданих історій, нотаток, дорожніх

записів, тобто повчальних життєписів. Друкувалися її статті і в «Провінційній газеті», хоча в неї не було мети попасти на шпальти різних видань ЗМІ.

Друзі, близькі, знайомі радили видати твори окремою збіркою, тож наважилась показати поезії Леоніду Кулішу, добре знайомому поету – гумористу, члену НСЖУ. Леонід Зіновійович щиро підтримав

поетесу і не лише при особистій зустрічі, а й на сторінках регіональних газет. Після виходу першої збірки “Запитай у берізки” (2002 рік) Надії Свищевської, поет відгукнувся у “Провінційній газеті” під заголовком “Про що розказала берізка”, де зокрема пише таке: *“До свого первістка – поетичної збірки “Запитай у берізки”, педагог із Сарн Надія Свищевська йшла довго. Одна з причин це те, що в не такі вже*

давні часи були дуже малі шанси потрапити до планів видавництва, по – друге, поетеса тривожилась, як її може зустріти читач, чи сприйме вірші, як справжню поезію. Коли я прочитав збірку Надії Свищевської, серйозно подумав: а чи справді були в неї шанси видатись, коли на кожній майже сторінці зустрічав вірші, присвячені Україні з лейтмотивом молитви до України, до рідного краю”. Леонід Куліш не лише турбується про зростання поетеси, а щиро і тепло відгукується в пресі на вихід її нової збірки “Конвалії в серці”. В “Сарненських новинах” від 18 грудня 2003 року виходить замітка поета під назвою “Цвіт конвалії та слова”.

Наступною, у 2005 році, у видавництві “Роса” вийшла прозова книга Н. Свищевської “Квіти дивосилу”. Ось як коротко написав про збірку член НСПУ, поет Петро Велесик: *“Особливо трепетне ставлення до світу в усій його багатогранності, осмислення потаємних порухів душі, звернення ліричного героя за допомогою у*

пошуку життєвих стежин до фольклорної поетики складають канву цієї книжки”.

Книга автобіографічного характеру читається легко і цікаво. Скарбниця звичаїв, традицій поліщуків, обрядові пісні, які до цього часу не зустрічалися. Вони побутують в одній місцевості, чи в одному селі. Ось, візьмемо, наприклад, весільну пісню із цієї книжки:

*Біжить коничок, сивий невеличок,
За коничком Іванко з золотою уздою,
За ним батенько з великою просьбою:
Да постій, синоньку, да постій, дитятко,
Нехай твій коненько по росі побродить!
Нехай твоя Марусенька у косі походить!*

А яке розмаїття купальських, побутово – народних пісень. З особливим трепетом Надія Михайлівна відноситься до стрілецьких пісень. Це - історія, невід’ємна частина життя патріотки. Адже саме любов до пісні передала мама – Марина Семенівна, на юність якої припали роки війни та визвольних змагань. Це вона полонила душу донечки патріотичними ідеями незалежної, самостійної України. Протягом всього життя у будь – яку пору року, у будь – яку вільну хвилину мама співала повстанських пісень. Тому й знає їх Надія Михайлівна багато. Ну, хіба не проймаєшся гордістю за кращих синів та дочок нашого народу, в яких девізом було єдине гасло : “Або здобути, або дама не бути”. І, звичайно, як не проїнятися ідеєю патріотизму, як не навчати молоде покоління у цьому світі, де так легко можна купити честь і совість та всі чесноти людського життя. Ось кілька рядків однієї з улюблених повстанських пісень:

*Козак перед боєм підтягне попругу,
Поправить козацьке вбрання.
Найперше козак поцілує подругу,
А потім погладить коня.
Гей, гей, гей, а потім погладить коня.*

Чи взяти б хоча строфу іншої повстанської пісні.

*Кіннота до бою, мов вихор летить,
Лишає покоси криваві.*

*Прапор синьо - жовтий високо держим,
Бандера веде нас до слави.*

У 2004 році у видавництві “Пульсар” вийшов колективний збірник «Зоряні роси», куди увійшли і поезії Н. Свищевської «Мандрівка», «Березнева завірюха», «Знайди мене».

У 2007 році наступна книга “Торкнутись таїни”, у яку ввійшли вірші та проза. Ось як пише видавець про зміст цієї книги: *“У новій збірці відомої поетеси та журналістки шанувальники її яскравого таланту знову торкнуться вічних тем кохання, щастя та любові, гордості за свій народ, славних синів і дочок, державу, мову, свою правду і долю . А ще – разом із автором замисляться над великою таїною тих фактів, подій, життєписів, про які вдалося довідатися й повідати...”*

Життя не стоїть на місці, тож і Надія Михайлівна не зупиняється на досягнутому. У 2008 році світ побачили дві книги авторки «Промінчик сонечка» - вірші для дітей та «Мій оберіг» - збірка поезій. Твори Надії Михайлівни про добро і зло, віру і зневіру, любов і роздуми, про несправедливість цього світу, але правда завжди перемагає, тому надія не залишає поетесу, вона проросла в неї в серці, як і поезія.

2012 рік ознаменувався виданням збірки літературних творів «Струни серця», яку видала Рівненська обласна організація Профспілки працівників освіти і науки України. До неї увійшли й творчі доробки Надії Свищевської «Хочу торкнутись таїни», «Україні», «Я з того краю».

У цьому ж році у співавторстві з Раїсою Тишкевич у видавництві «Овід» виходить книга «За тебе, рідна Україно», куди

увійшли спогади ветеранів УПА та повстанські пісні.

Можна багато писати про Надію Михайлівну, бо кожен день проходить у турботах, у творчості. А це, повірте, нелегка праця. Вона завжди порадить, допоможе, переконає, додасть сили і енергії повернути у краще.

А ще пані Надія дуже хороший педагог, вчитель, наставник.

Більше сорока років вона віддала педагогічній праці. У Сарненському НВК «Школа-колегіум» ім. Т.Г.Шевченка неспокійний педагог вчить віршувати своїх учнів, вміє зацікавити, підтримати, навчити своїм прикладом великої любові до батьків, свого краю, рідної землі, до України. При колегіумі щорічно видаються

дитячі поетичні збірочки під романтичною назвою “Мелодія “Джерельця”, а також окремі перші книжечки учнів – членів літературної студії “Джерельце”. Її гуртківців можна часто зустріти в студії районного радіо, де вони готують і проводять радіопередачі до знаменних подій та свят, на засіданнях літературно-поетичного клубу «Дивослово», що діє при районній бібліотеці. Надія Михайлівна завжди у вирі подій шкільного життя. Вона проводить відкриті уроки та заходи для вчителів та гостей колегіуму, має звання “Старший вчитель” і ніколи не зупиняється на досягнутому.

...Роки летять невпинно, але є речі, які залишаються незмінними. Тож маємо бути вдячними тим, хто приносить яскраві відбитки в сіру буденність і наповнює життя новим змістом, як Надія Михайлівна Свищевська.

БІБЛІОГРАФІЯ ТВОРЧОСТІ НАДІЇ СВИЩЕВСЬКОЇ ПОЕТИЧНІ ЗІРКИ ТВОРІВ

Свищевська, Н. Конвалії в серці : лірика - Костопіль : ПРВП "Роса", 2003. - 59 с.

Свищевська Н. Квіти дивосилу.— Костопіль:Роса, 2005.—47 с.

Свищевська Н. Мій оберіг. – Рівне : Овід, 2008. – 68 с.

Надія Свищевська. Промінчик сонечка. – Рівне : Овід, 2008. – 48 с.

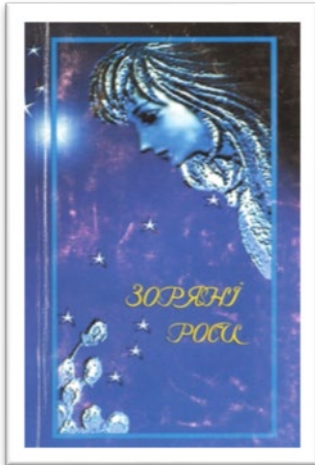
Свищевська Н., Тишкевич Р. За тебе, рідна Україно : спогади ветеранів УПА. Повстанські пісні / упорядники Свищевська Н. Тишкевич. – Рівне : Овід, 2012. – 148 с. : іл.

ПУБЛІКАЦІЇ ТВОРІВ НАДІЇ СВИЩЕВСЬКОЇ НА ШПАЛЬТАХ ПЕРІОДИЧНИХ ВИДАНЬ

- Свищевська Н. Берегиня** : вірш / Н. Свищевська // Сарненські новини. - 2011. - 3 бер. - С. 13.
- Свищевська Н. Болить мені** : вірш / Н. Свищевська // Сарненські новини.—1999.—13-19 верес.—С. 6.
- Свищевська Н. Завітайте в місто Сарни** : вірш / Н. Свищевська // Сарненські новини. - 2009. - 30 лип. - С. 3
- Свищевська Н. Зима** : вірш / Н. Свищевська // Сарненські новини. - 2008. - 10 січ. - С. 11.
- Свищевська Н. Зимонька прийшла** : вірш / Н. Свищевська // Сарненські новини. - Сарни, 2011. - 6 січ. - С. 6.
- Свищевська Н. З Новим роком! З Різдвом Христовим!** : / Н. Свищевська // Сарненські новини. - Сарни, 2013. - 3 січ. - С. 16.
- Свищевська Н. Мама розкаже: вірш** / Н. Свищевська // Сарненські новини. - Сарни, 2010. -19 січ. - С. 5.
- Свищевська Н. Ми - народ** : вірш / Н. Свищевська // Сарненські новини. - Сарни, 2011. - 23 серп. - С. 6.
- Свищевська Н. Ода місту** : вірш / Н. Свищевська // Сарненські новини. - Сарни, 2010. - 19 серп. - С. 16.
- Свищевська Н. Пам'ятає Україна** : вірш / Н. Свищевська // Сарненські новини. - Сарни, 2010. - 6 трав. - С. 16.
- Свищевська Н. Просто жінка** : вірш / Н. Свищевська // Сарненські новини. - Сарни, 2010. - 4 бер. - С. 12.
- Свищевська Н. Рік Новий** : вірш / Н. Свищевська // Сарненські новини. - 2008. - 3 січ. - С. 6.
- Свищевська Н. Стежинка стежечка** : вірш / Н. Свищевська // Сарненські новини. - Сарни, 2011. - 31 трав. - С. 5.

ПУБЛІКАЦІ ТВОРІВ НАДІЇ СВИЩЕВСЬКОЇ У ЗБІРКАХ

Надія Свищевська // Зоряні роси : поезії. – Хмельник : РІА «Пульсар», 2004. – С.137.

Свищевська Надія Михайлівна // Струни серця : збірка літературних творів №1, 2012. – Рівне : Овід, 2013. – С. 163.

**ПУБЛІКАЦІЇ ПРО ТВОРЧІСТЬ
НАДІЇ СВИЩЕВСЬКОЇ
НА ШПАЛЬТАХ ПЕРІОДИЧНИХ ВИДАНЬ**

Біжнюк М. Торкнутись таїни // Сарнен. новини. - 2008. - 22 квіт. - С. 6.

Іванчук К. І все-таки життя - велике щастя / К. Іванчук // Сарнен. новини. - 2000. - 18 січ. - С. 3.

Іванчук К. Спочатку було слово / К. Іванчук // Сарнен. новини. - 2003. - 16 жовт. - С. 2.

Куліш Л. Цвіт конвалії та слова / Л. Куліш // Сарнен. новини. - 2003. - 18 груд. - С. 5.

На ниві пера [про четверту збірку Надій Свищевської «Торкнутись таїни»] // Кур'єр Полісся. - №1. - С. 2.

Царук І. Поезія та доля Наді Свищевської // Сарнен. новини. - 2008. - 14 жовт. - С. 1, 4.

ФРАГМЕНТИ ТВОРЧОСТІ

Україні

Україно, ти лише єдина,
Неповторна, вічна, як буття,
У тобі і пісня солов'їна,
Й кров'ю відвойоване життя.

Я люблю твої дощі і грози
І дитячий кришталевий сміх,
І ранкові й вечорові роси,
Квіти ніжні скупані у них.

Україна. Світ дитинства мій казковий,
Ніжна квітка волі і любові
Водограй озер блакитно-синіх,
Плескіт хвиль поліської Горині.

Україна. Мирне небо над полями,
Вишитий рушник моєї мами,
Батьківські міцні і сильні руки
І щасливі зустрічі й розлуки.

Україна. Краю мій поліський,
Все до болю рідне тут і близьке,
З споришем дороги тополіні,
В піднебесі зойки журавлині.

Я з того краю

Я з того краю, де сади вишневі
Вінчає цвіт з піснями солов'їв,
Де у світанках чистих і рожевих
Народжується день серед лісів.
Я з того роду, де шукали долю
Впродовж віків на теренах життя,
Де серце змучене стискалося від болю,
Скатоване на ГУЛагах й Соловках.
Я з тих ночей, де завжди снилась воля,
Приходила й стояла край воріт,
І як чужинці засівали поле,
Жевріла віра – не на сотні літ.
Я закохана в дивний цей край,
Я закохана в рідне Полісся.
Де річок і озер водограй,
Мов матусі чаруюча пісня.
За селом золотіють поля,
Колосяться на вітрі хлібами.
І там кожна стежина моя,
Що залишена в спадок від мами.
А незаймана свіжість лісів,
Що грибами щораз нагадає.
І дивуюсь безмежній красі,
І горджуся тобою, мій краю.

Моя найвища сутність

Моя найвища сутність – це любов,
В усі віки вона керує світом.
Лише утверджую цю істину я знов,
Бо їй одній кордони всі відкрито.

Прокинеться світанок у любові,
А з ним я впевнена й завжди щаслива.
Чи перший сніг вкриває землю знову,
Або купає світ небесна злива.

Люблю дерева у вінчанні цвіту,
Калину восени в червоному намисті.
Коли біжать на перший дзвоник діти,
Люблю людей, люблю село і місто.

Моє багатство – все, що у душі
Красою в світ назустріч проростає.
З дитинства стежка, де вилися спориші
У сьогодні з вічністю єднає.

Мій любові так багато треба,
Її не знищити, не вбити в муках.
Вона в землі, воді, на суші, в небі,
Її несуть в життя і діти, і онуки.

Моя Україна

Моя Україна – не влада грошей,
Не ті, що багатство збирають.
Моя Україна – це праця людей,
Що чесно на хліб заробляють.

Моя Україна – не ті, що в спокої
Місце нагріли собі.
Моя Україна – це слава героїв,
Що полягали в боротьбі.

Моя Україна – не те гоління,
Де мову свою зневажають.
Моя Україна – козацьке коріння,
Де правда і воля зростають.

Долю плекаймо в єдиній родині,
У щасті простого народу.
Любімо, шануймо свою Україну,
Її захищаймо свободу.

Мелодія ночі

Вечір прохолодою огортає трави,
Сонце опускається в потемнілий гай.
Так торкнутись хочеться дивної заграви
Й хоч на мить полинуги аж за небокрай.

Світлячками дальніми зорі засвітилися,
Із-за хмари дивиться місяць крадькома.
Під рососою срібною квіти покохались,
Й серце так вистукує, мабуть, недарма.

Ніч, немов володарка всесвіту й кохання,
Таємниче й впевнено по землі іде.
Лине милим шелестом трепетне зітхання –
Десь дівча коханого з нетерпінням жде.

Дивна дівчинка

Дивна дівчинка в нас Катя:
Все прибрала чисто в хаті.
Кладе в ліжко спати люльку,
Вона їй – незмінна нянька.
А як братик спати ляже,
Катя казочку розкаже
Про дідуся, бабу, ріпку
І як Вовчик ловив рибку.
Як Шапочка Червоненька в гості поспішала,
Рукавичка як звіряток всіх обігрівала.
Зна, як Півник колосок знайшов на подвір'ї,
А Круть і Верть молотити його не хотіли.
Як Телесика на крила гусонька забрала,
А стрілу Царівна-жабка в болоті спіймала.
Як дівчинка-сирота по лісі блукала,
У холодну люту зиму Місяців шукала.
Про сопілочку з калини наша Катя знає,
Як в дорозі Колобочка Лисичка стрічає.
Про Царевича Іванка, про Правду і Кривду,
І про дівчинку розумну, мудру, хоч і бідну.
Така Катя наша гарна, добра і слухняна:
Казочки вона читає, любить тата й маму.

Гарна осінь

Осінь гарна, осінь мила
Всім щедрот своїх вділила,
Щічки в яблучок рум'яні,
Груші сонячні, духмяні.
Виноград позичив сині
У Случа, чи у Горині.

А в лісочку у цю пору
Червоніють мухомори:
Звістку шлють вони тобі,
Що вже з'явилися гриби.
Тож не гайся, поспішай,
Гриби в кошик збирай!

Незвичайна зустріч

Я сьогодні встану рано,
Помандрую до поляни,
Поруч сонечко піде,
По доріжці поведе
Прямо в ліс поміж дубами.
Стріну білочку з грибами.
Вчора день був із дощем.
Хто це спить там, під кущем?
Сірий зайчик косоокий
Спить з одним відкритим оком.
Зупиняюсь, завмираю,
Хай ще трішки подрімає.
Та мене здаля помітив,
Захотів поговорити:
- Гарно, тихо навкруги.
Скільки в мене ворогів
Старших мене так багато!
Де ж мені, скажіть, діватись?
А найгірше – це на ловах,
Де хорти біжать здорові

І шукають скрізь сліди.
Де сховатись від біди?
Бо сьогодні в ліс зрання
Почалося полювання.
Тут зібралося народу,
Хоч іди та з мосту в воду!
А вночі теж не дрімаю
Браконьери скрізь шукають
Всіх, хто в лісі проживає
І без промаху стріляють.
Вже давно убили тата,
Дідуся, сестричок, брата,
Маму і родину всю,
Лише я один трушусь.
Лист в повітрі закружлявся,
Зайчик скочив і сховався.
Я, звичайно, здивувалась,
Хочу, щоб усі дізнались
Про цю зустріч випадкову
Вдома, в місті і у школі.

Подарунок мамі

Я матусю рідну
Кращу в світі маю,
Мов у день погідний
Сонце зігриває.
Я їй подарую
Пролісок тендітний,

Що ввібрав у себе
Неба барв блакитних.
Промінець грайливий,
Зіронець яскраву
Дорогій і милій
Подарую мамі.

**ПОКАЖЧИК
ВИКОРИСТАНИХ ПЕРІОДИЧНИХ ВИДАНЬ**

- **Провінційна газета**
- **Сарненські новини**

ЗМІСТ

Про Надію Михайлівну Свищевську	3
Бібліографія творчості Надії Свищевської	
<i>Поетичні збірники творів</i>	11
<i>Публікації творів Надії Свищевської на шпальтах</i> <i>періодичних видань</i>	12
<i>Публікації творів Надії Свищевської у збірках</i>	13
<i>Публікації про творчість Надії Свищевської</i> <i>в періодичних виданнях</i>	14
Фрагменти творчості	15
Показчик використаних періодичних видань	22

Чекаємо Вас у Сарненській центральній районній бібліотеці

Наша адреса:

34500 Україна,
Рівненська обл., м. Сарни,
вул. Демократична, 34
тел: (03655) 3 – 35 – 63

Е-mail: library@ukrpost.net
<http://lib.sowa.com.ua>

ПРАЦЮЄМО:

9.00-18.00
П'ятниця: 9.00 – 17.00
Вихідний день: субота